

[Gert Petersen]

det«, så vil man da sige: Jamen så må vi også være med og have indflydelse på de aktioner, vi selv har været med til at bestemme.

Hvad skal alt dette tjene til? Man skulle tro, at tiden var løbet fra blokpolitik, at vi skulle i gang med en afvikling af blokpolitikken, men i stedet indleder man opbygning af en ny militærblok ved siden af NATO, men vel at mærke uden de geografiske begrænsninger, der er pålagt NATO. Drømmer man om rollen som en europæisk gendarm? Det kan kun skabe nye ulykker, men selv hvis det ikke er tilfældet, selv hvis man ikke drømmer om sådan en rolle, har jeg lidt svært ved at forklare hele konstruktionen.

EF's militære dimension og kobling til Vestunionen vil spænde ben for det, der er nødvendigt, nemlig at udvikle CSCE til en organisation af ligeberettigede stater, der kan samordne nedrustning, mægle mellem stridende parter og eventuelt udsende fredsbevarende styrker. Indtil CSCE er i stand til det, har vi FN. Vi skal ikke have nye eller genoplivede militære blokke, og det er det, vi får med Maastrichttraktaten; alene det burde være nok til at sige nej til den.

Jens Thoft (SF):

Jeg har siddet og studeret forhandlingerne i 1972 i denne sal. Debatten dengang lignede i helt utrolig grad debatten i dag. Tilhængerne havde dengang travlt med løfter om, hvad EF ikke var eller ikke blev til, og tilhængerne var dengang fuldstændig ude af stand til at se eller forstå den indre dynamik, som selvfølgelig er i det projekt. Forestillingen om dynamikken og forståelsen af, at Unionstraktaten, som vi nu skal stemme om, kun er et blandt mange små skridt, der går i samme retning, nemlig en stadig snævrere union, har tilsyneladende været fuldstændig fraværende hos tilhængerne. En egentlig forståelse af, at der er dynamik i dette projekt, tilkommer tilsyneladende kun modstanderne.

Fra debatten i 1972 fandt jeg f.eks. Jens Otto Krag's forsikring om, at der »ikke bliver noget forsvars- og sikkerhedspolitisk samarbejde eller nogen EF-hær«. Krag lovede også, at det nordiske samarbejde ville blive intensiveret. Enhver, der har deltaget i FN-samlingerne, ved, at det nordiske samarbejde er blevet nedprioriteret til fordel for 12'er-samarbejdet. En-

hver, der har fulgt debatten i dag, ved nu, at der i hvert fald på det politiske løfteplan er et forsvars- og sikkerhedspolitisk samarbejde, som ligger i horisonten.

Markedsminister Nørgaard forsikrede dengang om, at Den Økonomiske og Monetære Union ikke ville blive til noget, og Ib Stetter garanterede, at var der konflikter mellem Folketinget og EF-systemet, så var det selvfølgelig Folketinget, der havde primatet. Enhver, der har fulgt ambidommen, ved, at sådan forholder det sig ikke.

Og allerede i 1972 klagede hr. Svend Auken over det manglende demokrati. Det har hr. Svend Auken ikke fået gjort så meget ved i mellemtiden, for også i dag må vi sige, som hr. Svend Auken sagde dengang: Det er et problem, at alt, hvad der foregår i Kommissionen, sker bag nedrullede gardiner.

Dengang lovede Ib Stetter, at et ja ville give sikkerhed for nye arbejdspladser, nye virksomheder i Nordjylland, og at et nej ville betyde dramatisk omstilling og nedskæring i landbruget, det ville betyde ødelæggelse af dansk fiskeri, og at tusinder af familier ville komme i vanskeligheder. Tusinder af familier – men i dag er det hundredtusinder af familier, der er kommet i vanskeligheder. Det er 310.000, der bare er arbejdsløse, og så er der alle dem, vi har postet på bistandshjælp, og alle dem, der er sat på efterløn. I alt er det over ½ million, der på den måde er sluset ud af arbejdsmarkedet, og som er kommet i økonomiske vanskeligheder.

Vi ser også, at landbrug og fiskeri har oplevet dramatiske nedskæringer, og at det er blevet en sport i landbruget at slå kreaturerne for panden, fordi produktionen straffer sig. I dag kan vi se, at det dengang var løgn på løgn på løgn, eller uforstand på uforstand på uforstand; men enten det nu var det ene eller det andet, hvad skulle så få befolkningen til denne gang at have tillid til tilhængerne, for enten har tilhængerens analyseapparat fundamentalt ikke været brugbart, eller også har de ikke brugt det.

Vi husker: »Unionen er stendød«, »vi bestemmer selv vores afgifter«, og »ingen kan bestemme, at grænsekontrollen skal fjernes, det kan kun vi selv«. Virkeligheden har hver gang været en anden. Stol derfor ikke på tilhængerne denne gang.